

สร้อยคอ อันเปล่งประกาย

แคโรไลนาแค่อยากเก็บสร้อยคอไว้ให้นานขึ้นอีกนิด

โดย แคโรไลนา มาริน
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในอาร์เจนตินา

แคโรไลนาเดินข้ามผ่านสนาม อิสซาเบลลา เพื่อนของเธอ เธอรออยู่ข้างนอก อิสซาเบลลาโบกมือ “มานี่ มาเล่นกัน!” แคโรไลนาข้ามผ่านสนามตรงไปยังบ้านของอิสซาเบลลา อิสซาเบลลาเอื้อมมือเข้าไปในกระเป๋าแกง “ฉันอยากจะให้เธอดูอะไรหน่อย” เธอกล่าว จากนั้นเธอก็ดึงสร้อยที่สวยที่สุดที่แคโรไลนาเคยเห็นมาออกมา! อัญมณีชิ้นเล็กๆ

ส่องประกายระยิบระยับอย่างมีสีสัน “นี่เป็นของแม่ฉัน” อิสซาเบลลากล่าว “แม่บอกว่าวันนี้ฉันเอามาเล่นได้เต็มที่เลย เอาสร้อยไปดูกลางแดดกัน” อิสซาเบลลากลยสร้อยคอขึ้นส่องแสง สีสันระยิบระยับสวยงามมากเลย! “เอาล่ะ มาเล่นซ่อนหากัน!” อิสซาเบลลากล่าว “ได้เลย!” แคโรไลนาตอบ “ฉันช่วยเธอเก็บสร้อยคอให้

ปลอดภัยได้นะ” “ขอบใจนะ!” อิสซาเบลลาขึ้นสร้อยคอให้แคโรไลนา แล้วแคโรไลนาก็เก็บสร้อยคอสั้นนั้นไว้ในกระเป๋า ไม่นานก็ถึงเวลาที่แคโรไลนาต้องกลับบ้าน เมื่อเธอบอกลา อิสซาเบลลาไม่ได้ถามเรื่องสร้อยคอ เธอคงลืมไปแล้ว และแคโรไลนาไม่ได้เตือนเธอ แคโรไลนารู้สึกแย่น้อยที่เธอนำสร้อยคอกลับบ้าน แต่เธอต้องการเก็บมันไว้ให้นานกว่านี้อีกหน่อย เธอเพิกเฉยต่อความรู้สึกไม่ดีและวางสร้อยคอไว้ใต้หมอนของเธอ วันรุ่งขึ้นคือวันเสาร์ แคโรไลนาทำงานบ้านและออกไปเล่นนอกบ้าน เธอลืมเรื่องสร้อยคอไปหมดเลย “แคโรไลนา!” พ่อของเธอเรียก “ลูกมาตรงนี้หน่อยได้ไหม?” แคโรไลนาวิ่งเข้าไปในบ้าน “มีอะไรคะ?” พ่อถือสร้อยคอไว้ในมือ “แม่เจอสร้อยเส้นนี้อยู่ใต้หมอนของคุณ นี่เป็นของใคร?” “ของอิสซาเบลลาค่ะ” น้ำตาเอ่อในดวงตาของแคโรไลนา “หนูเก็บไว้ในกระเป๋าแกงตอนที่เล่นกันเมื่อวานนี้ แต่แล้วหนูก็ตัดสินใจเอากลับบ้าน” แม่ นั่งลงข้างแคโรไลนาบนโซฟา “ขอบใจมากที่ลูกพูดความจริง ลูกคิดว่าควรทำอะไรในตอนนี้นะ?” แคโรไลนาร้องไห้ เธอนึกถึงพระเยซู พระองค์ทรงอยากให้เราเชื่อสัตย์และส่งสร้อยคอคืน “หนูจะเอาไปคืนอิสซาเบลลา และบอกเธอว่าหนูขอโทษ” แคโรไลนาตอบ ทันทีที่เธอพูดออกมา ความรู้สึกไม่ดีก็หายไปจนหมด เธอรู้สึกอบอุ่นในใจ แคโรไลนาไปที่บ้านของอิสซาเบลลา “สวัสดี” แคโรไลนากล่าวทักทาย เธอยื่นสร้อยคอให้อิสซาเบลลา “ฉันขอโทษ ฉันเก็บสร้อยคอสั้นไว้ เธอจะยกโทษให้ฉันได้ไหม?” “ได้ดี” อิสซาเบลลาตอบ “ขอบใจที่เธอเอามาคืนนะ” แล้วเธอก็ยิ้ม “อยากเล่นซ่อนหาด้วยกันอีกไหม?” “เอาสิ! เธอเริ่มนับนะ—ฉันจะไปซ่อน!”

คืนนั้นแคโรไลนาสวดอ้อนวอน “พระบิดาบนสวรรค์ โปรดยกโทษให้ลูกที่เก็บสร้อยคอสั้นไว้ และขอบพระทัยที่พระองค์ทรงช่วยให้ลูกแก้ไขให้ถูกต้อง” แคโรไลนารู้สึกอบอุ่นอีกครั้ง เธอตั้งใจที่เธอสามารถทำในสิ่งที่พระเยซูทรงต้องการให้เธอทำ ●

ฉันกลับใจได้
เราทุกคนล้วนแต่เลือกผิดพลาดในบางครั้ง แต่เพราะพระเยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์ เราจึงเปลี่ยนแปลงและทำสิ่งต่างๆ ให้ถูกต้องได้ นี่เรียกว่าการกลับใจ เมื่อเรากลับใจ เราสามารถพูดขอโทษกับคนที่เราทำร้าย เราพยายามแก้ไขข้อผิดพลาด เราสวดอ้อนวอนเพื่อรับการให้อภัย เราพยายามอย่างเต็มที่เพื่อไม่เลือกทำผิดอีกครั้ง จากนั้นเราจะได้รับการให้อภัยและรู้สึกถึงสันติสุขจากพระบิดาบนสวรรค์

